

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ГРАДИНАРЯТ

chitanka.info

Разказът по принцип е в жанр хорър, но въпреки това продължавам да мисля за него като за част от „Зелената котка“, затова реших да рискувам да го публикувам тук. Ако не харесвате хорър, моля, не четете следващите редове!

Тишината, която обгръщаше Джаксънвил по здрачаване, винаги го изумяваше. Сякаш градчето имаше магически бутон, който изключваше всички звуци, караше птиците да се приберат в гнездата си, а хората — да се затворят в бездушните черупки, които наричаха смело „къщи“ или „дом“, но на практика бяха просто черни дупки, поглъщащи пари и емоции.

И тази вечер не правеше изключение. Единственото нещо, което нарушаваше абсолютното безмълвие наоколо, бе глухото тупкане на маратонките му по пращия асфалт. Градът се страхуваше да диша: освен него нямаше друг, който да дръзне да остане по улиците по това време. По пътя срещна бездомник, който го заврънка за някой долар, но той преряза гърлото му за секунди и миг по-късно вече бе забравил, за него. Пътъом подмина „Зелената котка“ и се зачуди за минутка дали да не влезе вътре за едно-две уискита, но реши, че няма смисъл да се бави. Не беше наглеждал градинката си от близо седмица. Пиенето можеше да почака.

След известно време най-накрая излезе от града и навлезе на територията на стария парк, който бе запустял и неподдържан от десетилетия насам. Човек можеше да види алеите само след продължително виране, и то само ако разполагаше с много въображение. Това обаче не му пречеше: отдавна знаеше маршрута наизуст и можеше да го извърви дори със затворени очи. Нямаше нужда да включва полицейското фенерче, което висеше на кръста му — след кратко и уверено криволичене между дърветата и вече бе на точното място.

Градинката бе прелестна. Пространството, което преди доста време бе било детска площадка, кипеше от живот. Беше му коствало много усилия да намери семенца и разсад за стотиците видове цветя, дървета и декоративни храстчета, но си струваше — такава

разнообразие на флора надали имаше и в ботаническата градина на щатския колеж.

Той извади ножа от джоба си и се огледа. Опитното му око веднага забеляза, че почвата около перуниката има нужда от разрохкване. Приклезна до нея и внимателно, за да не повреди корените, разрови леко пръстта. Ножът му удари нещо твърдо. Нежно, само с върховете на пръстите си той разпръсна бучките. Лицето на Мария почти не можеше да бъде разпознато, но около черепа все още тук-там имаше късове разлагаща се плът. Чудесно. Перуниката изглеждаше леко хилава, но остатъците от Мария щяха да я изхранят за още седмица-две, а оттам насетне природата си знаеше работата. Той мислено се похвали за великолепната идея да посади цветето в устата, която бе изричала толкова лъжи. Разлагането на езика, който навреме му повтаряше, че го обича, а след това се бе завирил къде ли не, бе превърнало перуниката в произведение на изкуството.

Е, в интерес на истината и кипарисът не беше за изхвърляне. Вече бе станал около метър висок и с нищо не показваше, че възнамерява да спира да расте. Беше го засадил в гениталиите на Рита. Явно в природата наистина имаше справедливост, защото ненаситните срамотии на блудницата, на които преди се наслаждаваше половината град, се бяха оказали чудесна утроба за дръвчето.

Лехите с петунии също се скъсваха от цъфтене. Беше ги подредил в шепите на Лара, Силвия и Шейла. Ако човек се загледаше по-внимателно, можеше да види сгърчените кокалести пръсти на кучките, които никога повече нямаше да сграбчват пениси и банкноти — не задължително в гореизброения ред.

Виж, здравецът не се развиваше добре. Листенцата му бяха пожълтели и все още не беше цъфнал, независимо от това, че вече бе средата на май. Очевидно проклетията на Ели се бе просмукала толкова надълбоко в костите и плътта ѝ, че горкото цвете не можеше да изсмуче нито капчица живителна сила от тях. Нищо чудно, като се има предвид характерът на малката вампирка.

Трябваше спешно да го пресади.

Той извади телефона от джоба си и прегледа входящите си съобщения. Едно от тях привлече вниманието му. Беше от Рейчъл — сервитьорката-нимфоманка, която от две-три седмици сееше дрязги и разврат в „Зелената котка“. Да, щеше да свърши работа. На бърза ръка

написа кратък отговор, че с радост приема предложението за среща утре вечер в нейния апартамент. Натисна бутона „Изпрати“.

За божурите щеше да се погрижи другата седмица. Тогава пристигаха ученичките.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.